

Sygnatura akt II C 678/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3583,31 zł (trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy złote trzydzieści jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zwrócić powódce ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 20,17 zł (dwadzieścia złotych siedemnaście groszy) z kwoty uiszczonej w dniu 26 listopada 2015 roku, zaksięgowanej poz. (...)/ (...) tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 864,97 zł (osiemset sześćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 678/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 sierpnia 2015 roku, D. S., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4408,88 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 14 marca 2015 roku w Ł. doszło do zdarzenia, w którym uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) nr rej. (...) stanowiący własność powódki. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany zakład ubezpieczeń przyznał i wypłacił na rzecz powódki kwotę 6868,43 złotych. Powódka zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją, koszty naprawy pojazdu zostały wyliczone na kwotę 13.570,64 zł. W dniu 1 lipca 2015 roku kalkulacja ta została zweryfikowana przez pozwanego do kwoty 11.277,91 zł. Podniesiono, że w pozwie powódka dochodzi dalszego odszkodowania za koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, które stanowią różnicę pomiędzy kosztami naprawy wynikającymi z prywatnej kalkulacji zweryfikowanej na kwotę 11.277,91 złotych a kwotą dotychczas wypłaconą powódce, tj. 6868,43 złotych.

(pozew k. 2-3, pełnomocnictwo k. 4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 października 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pełnomocnik pozwanego wskazał, że wysokość odszkodowania przyznanego w postępowaniu likwidacyjnym jest odpowiednia, została ustalona prawidłowo i uwzględnia rzeczywiste i niezawyżone koszty naprawy pojazdu. Podniesiono, że pojazd powódki posiada uszkodzenia niemające związku ze szkodą z dnia 14 marca 2015 roku, powódka nie wykazała zaś, aby pojazd był naprawiany na częściach oryginalnych lub w (...). Strona pozwana podniosła także, że w niniejszej sprawie powinna zostać zastosowana korekta kosztów lakierowania zderzaka tylnego z uwagi na jego uszkodzenia niezwiązane ze szkodą, korekta ceny części zderzaka z uwagi na fakt, iż jest to element używany z rynku wtórnego, korekta z tytułu kosztów lakierowania pokrywy bagażnika z powodu uszkodzeń niezwiązanych ze szkodą. Nadto w ocenie pozwanego osłona pokrywy tylnej kwalifikuje się do lakierowania a nie do wymiany.

(odpowiedź na pozew k. 28-30, pełnomocnictwo k. 32, odpis KRS k. 33-35v)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 marca 2015 roku w Ł., doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzeniu uległ samochód powódki marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy zdarzenia objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

(bezsporne)

Szkoda w pojeździe po zdarzeniu z dnia 14 marca 2015 roku została zgłoszona pozwanemu w dniu 31 marca 2015 roku.

Decyzją z dnia 23 czerwca 2015 roku pozwany przyznał powódce odszkodowanie w wysokości 6868,43 złotych.

(potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody k. 7, zgłoszenie szkody k. 11-12, decyzja o wypłacie odszkodowania k. 31)

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powódki w miejscu jej zamieszkania, przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części, zakupionych w sieci dilerskiej, wynosił w dacie szkody 10.737,85 zł.

Analogiczny koszt naprawy przy wykorzystaniu dostępnych części alternatywnych z logo producenta części, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynosił 10.451,74 zł.

Na rynku lokalnym (w promieniu 20 km od miejsca zamieszkania powódki) za stawkę roboczogodziny przeciętną można uważać stawkę na poziomie 85 zł/rbg. netto.

Elementy pojazdu powódki uszkodzone w dniu 14 marca 2015 roku poza zderzakiem tylnym nie były wcześniej naprawiane.

Części bez logo producenta pojazdu, ale z logo producenta części, dostarczającego je na tzw. pierwszy montaż (klasy Q) spełniają również kryterium części oryginalnych, gdyż są to części wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi, przewidzianymi przez producenta pojazdu na tej samej linii produkcyjnej, co części opatrzone logo producenta pojazdu.

Zasadne jest zastosowanie korekty in minus kosztów lakierowania zderzaka tylnego z uwagi na jego uszkodzenia, niezwiązane ze szkodą (otarcia w części bocznej prawej), zastosowanie korekty in minus ceny zderzaka z uwagi na to, iż uszkodzony element pochodził z rynku wtórnego i był elementem używanym po wcześniejszych naprawach,

zastosowanie korekty in minus kosztów lakierowania pokrywy bagażnika z uwagi na wgniecenia elementu w części górnej jako niezwiązane ze szkodą. Osłona pokrywy tylnej kwalifikowała się do lakierowania a nie do wymiany.

(opinia pisemna biegłego W. S. z zał. k. 40-62)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach załączonych do akt sprawy niniejszej oraz zawartych w aktach szkodowych, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej. Opinia biegłego W. S. w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinię zarówno zapoznając się z aktami sprawy jak i na podstawie przeprowadzonych oględzin pojazdu. Wnioski przedstawione w opinii pisemnej, zostały przez biegłego oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłego. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

W odniesieniu do szacunku biegłego należy podkreślić, że jest to jedyna opinia wydana w sprawie, żadna ze stron nie kwestionowała opinii i nie wniosowała o wydanie opinii przez innego biegłego. Sąd także nie miał podstaw do podważenia wniosków postawionych przez biegłego – stały się one podstawą poczynionych ustaleń.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki zdarzenia jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie jest także ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392).

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.).

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392), obowiązującej w dniu zawarcia umowy OC odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym, ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Jak wskazano powyżej, ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 # 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrzymane korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Natomiast, w myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego zależnie od wyboru poszkodowanego.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonego poglądu i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawna okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić.

Zasada odpowiedzialności nie była w tej sprawie przez stronę pozwaną kwestionowana. Sporna była okoliczność sposobu rozliczenia szkody, a w konsekwencji jej wysokość.

Co istotne, strona pozwana nie podnosiła kwestii, że odszkodowanie w tej sprawie nie powinno pokryć pełnej szkody.

Sąd w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. L., że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca dla przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. Pogorszenie takie miałyby miejsce zarówno wtedy, gdyby użyta część była częścią gorszą (pod istotnymi względami) od tej, która uległa uszkodzeniu, jak i wtedy, gdyby równowartość „restytucyjna” części zastępczej byłaby niepewna. Nie oznacza to jednak, że w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta pojazdu, do naprawy albo obliczania kosztów naprawy mogą być wykorzystane tylko ceny takich części („części oryginalnych bezpośrednio pochodzących od producenta pojazdu”). W ten sam sposób należy co do zasady ocenić wykorzystanie przy ustalaniu odszkodowania także innych części nowych, które są tej samej jakości, co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, oznaczone jego znakiem towarowym albo logo (rozprowadzone w opakowaniach w ten sposób oznaczonych) i dystrybuowane w ramach jego sieci dystrybucji. Oczywiście jest, że powyższa reguła dotycząca zasadności wykorzystania przy ustalaniu wysokości odszkodowania cen części równoważnych oryginalnym nie jest miarodajna w każdym przypadku. W niektórych przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest - obok jakości części - samo pochodzenie części od producenta pojazdu (a więc w praktyce opatrzenie go znakiem towarowym lub logo producenta pojazdu). Odnosi się to w szczególności do pojazdów będących jeszcze na gwarancji producenta, który wymaga od autoryzowanych warsztatów, by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczanych przez producenta pojazdów na potrzeby tych napraw. Także szczególnie interes poszkodowanego może uzasadniać dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych, pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu. Biorąc rzecz przykładowo, gdy pojazd był dotychczas serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części oryginalnych (tzn. „pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu”), a kontynuacja takiej „historii” pojazdu może wpłynąć na jego wartość handlową, czy też gdy poszkodowany potwierdzi swój

uzasadniony interes w dokonaniu naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych przez to, że jej faktycznie dokona (przedstawi rachunki).

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powódki po zdarzeniu z dnia 14 marca 2015 roku kształtował się różnie w zależności od rodzaju użytych do naprawy części. W ocenie Sądu uzasadnione jest dla ustalenia należnego odszkodowania przyjęcie sporządzonej kalkulacji z zastosowaniem dostępnych części alternatywnych z logo producenta części, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta. W świetle opinii biegłego części te dają gwarancję przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, spełniają bowiem kryterium części oryginalnych, a uzasadniony koszt naprawy pojazdu przy ich zastosowaniu wynosi 10.451,74 zł. Powódka nie wykazała, aby w przypadku jej pojazdu celowe było zastosowanie do naprawy części oryginalnych z logo producenta pojazdu czy to z uwagi na objęcie pojazdu gwarancją, czy też ze względu na inne okoliczności.

Różnica pomiędzy kosztami naprawy obejmującymi całość powstałych uszkodzeń, tj. kwotą 10.451,74 zł, a świadczeniem dobrowolnie wypłaconym przez stronę pozwaną w wysokości 6868,43 złotych wyniosła 3583,31 złotych, zatem kwota ta podlegała zasądzeniu od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki z tytułu należnego odszkodowania, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

W konsekwencji należało oddalić powództwo w pozostałym zakresie, jako nieznajdujące oparcia w zebranych materiale dowodowym, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powódce odszkodowania zapadło na podstawie art. 817 § 1 i 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi, zatem po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uzasadniających przekroczenie 30 –dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża pozwanego (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.). Pozwany jest profesjonalistą, prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń.

W ocenie Sądu, w toku postępowania likwidacyjnego pozwany dysponował wiedzą i środkami pozwalającymi na prawidłowe ustalenie wysokości odszkodowania. Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 31 marca 2015 roku. W związku z tym należne powódce odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powódka żądała kwoty 4408,88 złotych. Zasądzona suma stanowi 81,27% dochodzonego roszczenia. Łącznie koszty poniesione przez powódkę to 1317,83 złotych (w tym 221 zł tytułem opłaty od pozwu, 600 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłata od pełnomocnictwa i 479,83 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego). Natomiast koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1100 (w tym 600 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika i 500 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego). Zasądzona tytułem kosztów kwota 864,97 złotych uwzględnia procent w jakim powódka wygrała sprawę, koszty poniesione w toku procesu przez obie strony i stanowi różnicę między kosztami należnymi, a poniesionymi.

O wynagrodzeniu pełnomocnika powódki Sąd orzekał w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.), zaś o wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego Sąd orzekał w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /.../ (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) Natomiast o wysokości opłaty od pełnomocnictwa Sąd orzekał na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” - Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił powódce ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 20,17 zł tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.